

Arrest

nr. 227 196 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 21 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 222 229 van 3 juni 2019 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 11 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen diende verzoeker, via een op 1 april 2007 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalig artikel 9, derde

lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 4 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoeker tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 januari 2019 de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 21 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [S.] [...]

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 07/01/2019 werd betrokkene's verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) ter kennis gegeven, tezamen met een inreisverbod van 9 jaar, omdat vastgesteld was dat betrokkene onder een valse identiteit verblijf had bekomen en dat betrokkene banden onderhield met een terroristische groepering. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven op 17/01/2019.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 9 jaar dat hem ter kennis gegeven werd op 17/01/2019.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart aan d[e] PZ Hageland dat hij officieel geen partner en kinderen heeft. Hij verklaart eveneens niet ziek te zijn. Betrokkene werd eveneens gehoord aan de hand van een per aangetekend schrijven opgestuurde vragenlijst en verklaarde op 22/09/2018 dat hij niet getrouwd is, noch een duurzame relatie heeft; dat zijn moeder, broer en zus in Rusland wonen en dat hij geen minderjarige kinderen heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene religieus gehuwd was of is met de

legaal in het Rijk verblijvende mevrouw [A.R.] ([...], nat. Russische Federatie) waarmee hij een korte periode samenwoonde (tussen 09/09/2004 en 23/08/2005 en tussen 14/06/2012 en 02/08/2012). Het feit dat betrokkene niet officieel, maar mogelijks nog steeds religieus gehuwd is, kan echter niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. De ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid die uit betrokkene zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de nationale veiligheid. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene kwam naar eigen zeggen het Rijk binnen op 09/02/2004 en verkreeg naar aanleiding van zijn humanitaire regularisatieaanvraag van 03/04/2007 op 04/02/2010 een verblijfsrecht (B-kaart). Naderhand bleek echter dat betrokkene onder een valse identiteit een verblijfsrecht had bekomen en werd dit verblijfsrecht ingetrokken aan de hand van een bijlage 13octies die op aan betrokkene ter kennis werd gegeven op 17/01/2019.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) hem ter kennis gegeven op 17/01/2019. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Op 17/01/2019 werd aan betrokkene een inreisverbod van 9 jaar ter kennis gegeven, omdat vastgesteld was dat betrokkene onder een valse identiteit verblijf had bekomen en dat betrokkene banden onderhield met een terroristische groepering.

Op 07/01/2019 werd betrokkene's verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) ter kennis gegeven, tezamen met een inreisverbod van 9 jaar, omdat vastgesteld was dat betrokkene onder een valse identiteit verblijf had bekomen en dat betrokkene banden onderhield met een terroristische groepering. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven op 17/01/2019.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene kwam naar eigen zeggen het Rijk binnen op 09/02/2004 en verkreeg naar aanleiding van zijn humanitaire regularisatieaanvraag van 03/04/2007 op 04/02/2010 een verblijfsrecht (B-kaart). Naderhand bleek echter dat betrokkene onder een valse identiteit een verblijfsrecht had bekomen en werd dit verblijfsrecht ingetrokken aan de hand van een bijlage 13octies die op aan betrokkene ter kennis werd gegeven op 17/01/2019.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) hem ter kennis gegeven op 17/01/2019. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Op 17/01/2019 werd aan betrokkene een inreisverbod van 9 jaar ter kennis gegeven, omdat vastgesteld was dat betrokkene onder een valse identiteit verblijf had bekomen en dat betrokkene banden onderhield met een terroristische groepering.

Op 07/01/2019 werd betrokkene's verblijfsrecht beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) ter kennis gegeven, tezamen met een inreisverbod van 9 jaar, omdat vastgesteld was dat betrokkene onder een valse identiteit verblijf had bekomen en dat betrokkene banden onderhield met een terroristische groepering. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven op 17/01/2019.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaart dat hij niet ziek is. Hij verklaart eveneens dat er een hoog risico om te leven is in zijn land. Betrokkene werd eveneens gehoord aan de hand van een per aangetekend schrijven opgestuurde vragenlijst en verklaarde op 22/09/2018 dat teruggaan naar Dagestan "Rusland" levensgevaarlijk voor u is, dat ze "direct proces verbaal maken dat zeker was in Syrië of Ukraine, dat is standard procedure in ons land. Daarna niemand zal weten waar ik ben", dat zijn moeder bang is dat hij terugkomt en dat hij altijd tegen de oorlog was. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Betrokkene legde echter geen documenten of rapporten voor die zijn bewering kunnen staven. Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Er wordt bijgevolg geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene kwam naar eigen zeggen het Rijk binnen op 09/02/2004 en verkreeg naar aanleiding van zijn humanitaire regularisatieaanvraag van 03/04/2007 op 04/02/2010 een verblijfsrecht (B-kaart). Naderhand bleek echter dat betrokkene onder een valse identiteit een verblijfsrecht had bekomen en werd dit verblijfsrecht ingetrokken aan de hand van een bijlage 13octies die op aan betrokkene ter kennis werd gegeven op 17/01/2019.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) hem ter kennis gegeven op 17/01/2019. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Op 17/01/2019 werd aan betrokkene een inreisverbod van 9 jaar ter kennis gegeven, omdat vastgesteld was dat betrokkene onder een valse identiteit verblijf had bekomen en dat betrokkene banden onderhield met een terroristische groepering.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Rusland."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Taal van de procedure

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

De Raad dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en

bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing een eenzijdige politimaatregel is die, conform artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd opgesteld in de Nederlandse taal, dient de Raad deze taal als proceduretaal te hanteren (RvS 23 november 2009, nr. 198.142). Er kan dan ook niet ingegaan worden op de vraag van verzoeker om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert gespreid over drie middelen de schending aan van de artikelen 7, 21, 23, 62, 74/13 en 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4, 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de rechten van verdediging, van het recht op een billijke administratieve procedure, van het hoorrecht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 3 van het EVRM betoogt verzoeker dat hij verweerder, vooraleer deze de beslissingen van 7 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod nam, reeds in kennis stelde van het feit dat hij vreest in Rusland te zullen worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij stelt tevens dat hij in het raam van zijn beroepsprocedure tegen voormelde beslissingen nogmaals heeft gewezen op het risico dat hij in Rusland meent te lopen. Daarnaast benadrukt hij dat dit risico nog groter is indien hij effectief, middels een gedwongen repatriëring, aan de Russische autoriteiten wordt overgedragen. Hij licht toe dat uit de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259) blijkt dat verweerder er zich bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied, en dus voor er gebruik wordt gemaakt van dwangmaatregelen, dient van te verzekeren dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing kan zonder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM te miskennen. Hij verklaart tevens dat ook de Raad en het Hof van Cassatie (cf. Cass. 31 januari 2018, P.18.0035.F) reeds aangaven dat verweerder vooraleer hij kan overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ambtshalve dient te onderzoeken of er een reëel risico bestaat dat een vreemdeling in het land waarnaar hij kan worden teruggestuurd zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat dit des te meer geldt indien er effectief aanwijzingen zijn dat een dergelijk risico zich kan voordoen. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat verweerder, als instantie die bevoegd is inzake migratie, niet onwetend kan zijn omtrent de zorgwekkende situatie waarin personen die afkomstig zijn uit de Kaukasus in Rusland verkeren en dat verweerder dus een grote waakzaamheid aan de dag dient te leggen wanneer hij ten aanzien van dergelijke personen een verwijderingsbeslissing wenst te nemen. Verzoeker verwijst verder naar een verslag van Amnesty International van 2015 – 2016 en stelt dat uit stukken die hij bij het verzoekschrift voegde ook blijkt dat zijn broer Tsjetsjenië diende te ontvluchten en vervolgens in Oostenrijk werd erkend als vluchteling. Verzoeker meent dat, gelet op zijn relatie met een erkend vluchteling en het gegeven dat verweerder aangaf dat hij banden heeft met personen die worden beschouwd als radicale islamisten en dat hij zelf moet worden beschouwd als een radicaal persoon binnen de Kaukasische gemeenschap, dan ook dient

te worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Rusland zal worden vervolgd. Hij concludeert dat verweerder niet enerzijds kan voorhouden dat het voldoende vaststaat dat hij behoort tot een bepaalde groepering, waardoor er een einde kan worden gesteld aan zijn verblijf, en anderzijds kan stellen dat niet voldoende vaststaat dat er een reëel risico bestaat dat hij in Rusland zal worden vervolgd. Verzoeker zet uiteen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in een recent arrest (EHRM 30 november 2017, nr. 54646/17, X./Duitsland) in aanmerking nam dat personen die ervan worden verdacht Islamitische extremisten te zijn een hoger risico lopen om te worden vervolgd en gefolterd in Rusland.

Verweerder werpt op dat hij de eerbiediging van artikel 3 van het EVRM slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Hij stelt dat verzoeker toen hij op 21 mei 2019 werd gehoord enkel verklaarde: *“Ik ben naar België gekomen omdat mijn leven in gevaar is in Rusland”* en dat verzoeker in gebreke bleef om met concrete elementen aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder benadrukt dat in de in casu bestreden beslissing ook uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat verzoeker naliet documenten of rapporten die zijn bewering kunnen staven over te leggen en dat een verwijzing naar algemene rapporten uit 2015 – 2016 hieraan geen enkele afbreuk kan doen.

Allereerst merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM verweerder verhindert om een verwijderingsmaatregel te nemen ten aanzien van een persoon die dreigt te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen wanneer deze maatregel wordt uitgevoerd (cf. EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, Y./Rusland). De Raad stelt verder vast dat verweerder in de beslissing van 7 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf heeft aangegeven dat hij verzoeker als een gevaar voor de nationale veiligheid beschouwt gezien diens banden met het radicale Tsjetsjeense milieu en met het emiraat van de Kaukasus. Verweerder heeft tevens geduid dat het Emiraat van de Kaukasus door de Verenigde Naties als een terroristische groepering wordt beschouwd en dat deze organisatie in Rusland verboden is *“omdat de leden van deze organisatie terroristische daden voorbereiden en plegen met het oog om de territoriale integriteit van de Russische Federatie te schenden en etnische en religieuze conflicten uit te lokken.”* Verzoeker kan bijgevolg niet worden beschouwd als een doorsnee Russisch staatsburger die omwille van een inbreuk op de verblijfsreglementering verplicht wordt om het land te verlaten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder alvorens de in casu bestreden beslissing – die tot doel heeft een verdere uitvoering te geven aan de beslissingen van 7 januari 2019 – te nemen verzoeker verzocht om toe te lichten om welke reden hij niet naar zijn herkomstland terugkeerde of kon terugkeren en dat verzoeker, die reeds had uiteengezet dat hij naar België was gekomen omwille van de grote risico's die hij liep in zijn land van herkomst, het volgende antwoord verschaftte: *“nog steeds hoog risico om terug te keren naar mijn land”*. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder verzoeker uitnodigde of de kans gaf om hieromtrent verder toelichting te verstrekken. Er blijkt ook niet dat verweerder zelf, nadat verzoeker had meegedeeld dat hij risico's liep en gelet op het profiel van verzoeker, enig onderzoek – al was het maar een verificatie van een aantal verslagen van algemene aard omtrent de situatie van radicale islamisten die gelieerd zijn aan terroristische groeperingen in Rusland – deed. De Raad merkt daarnaast op dat verweerder motiveerde dat verzoeker in gebreke zou zijn gebleven om documenten of rapporten die zijn bewering kunnen staven over te leggen. Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder hiermee voorbij gaat aan het feit dat hij in het raam van zijn beroep tegen de beslissingen van 7 januari 2019 reeds uiteenzette waarom hij meende dat een terugkeer naar Rusland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 6 februari 2019 tot schorsing en nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod expliciet verwees naar een verslag van Amnesty International van 2015 – 2016 omtrent de situatie in Rusland. Verzoeker heeft de dienstige passage uit dit verslag in extenso weergegeven in zijn verzoekschrift en dit verzoekschrift is opgenomen in het administratief dossier van verweerder. In het aangehaalde citaat kan onder meer worden gelezen dat de diensten die belast zijn met het laten naleven van de wetten in Rusland de voorkeur geven aan veiligheidsoperaties in hun strijd tegen gewapende groepen en dat zij ervan worden verdacht personen te laten verdwijnen en gebruik te maken van onwettige vrijheidsberovingen, foltering en andere onmenselijke behandelingen. Verweerder houdt dan ook onterecht voor dat verzoeker naliet om documenten of rapporten die zijn bewering kunnen staven voor te leggen. Voorgaande vaststellingen laten aldus toe te oordelen dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2019 niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Aangezien een onderdeel van een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen of van de andere middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 21 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK